

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce **Y. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
se sídlem Kovářská 4, Praha 9

proti
žalovanému **Ministerstvo vnitra České republiky**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. července 2017, č. j. OAM-71/LE-LE05-LE05-2017, ve věci mezinárodní ochrany

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zastavil řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Podanou žádost vyhodnotil jako nepřipustnou s tím, že ji žalobce podal opakovaně, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení

mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany, a současně by tato sdělení či zjištění svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona [§ 10a písm. e) zákona o azylu].

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou ze dne 10. 8. 2017, v níž namítal, že v řízení o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“) byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen správní řád) v souvislosti s §§ 10a, 11a, 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu, dále porušil ustanovení §§ 50, 52 a 68 správního řádu. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Požádal současně soud o poskytnutí přiměřené lhůty k doplnění žaloby prostřednictvím ustanoveného právního zástupce.
3. V mezidobí byla soudu dne 30. 8. 2017 doručena plná moc žalobce, kterou ke svému zastupování zmocnil Organizaci pro pomoc uprchlíkům se sídlem Kovářská 4, Praha 9. Z tohoto důvodu mu nebyl zástupce ustanoven soudem.
4. Doplněním žaloby prostřednictvím zvoleného zástupce byly žalobní body rozšířeny o porušení § 25 zákona o azylu, neboť v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly dle žalobce dány důvody pro zastavení řízení. V doplnění žaloby zástupce žalobce uvedl, že se žalobce „jako Svědek Jehovův cítí být napravenou částí společnosti, jelikož žije ve společnosti, která je podle jeho slov politická struktura, jenž je součástí politických procesů a že současná bezpečnostní situace na Ukrajině mu znemožňuje bezpečný návrat.“ Žalovaný, dle názoru žalobce vyjádřeném v doplnění žaloby, svým postupem porušil povinnost dle § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjistil všechny skutečnosti potřebné pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Porušil také § 3 správního řádu, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Rozhodnutí žalovaného je tak dle žalobce v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně s rozsudkem rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96. V tomto rozsudku vyslovil rozšířený senát právní názor, že: „...*správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.*“ Dále žalobce cituje rozhodnutí NSS „...*odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze*

takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany...“ Za takovou, nově uvedenou skutečnost, kterou nemohl žalobce v předchozí žádosti bez svého zavinění uplatnit, neboť nastala až po ukončení předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany, považuje žalobce eskalaci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině. Žalovaný se dle přesvědčení žalobce, v rozporu s judikaturou NSS, nezabýval tím, zda žalobci v případě návratu nehrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V rozporu s judikaturou NSS žalovaný nepřihlížel k aktuálním zprávám o dění na Ukrajině, přestože tyto zprávy se vztahují konkrétně k jeho situaci. Pro výše uvedené má žalobce za to, že rozhodnutí žalovaného nemá oporu ve správním spisu. Žalovaný si dle žalobce za účelem zjištění skutečného stavu věci neopatřil dostatečné a především aktuální podklady potřebné pro rozhodnutí, a to jak ve vztahu k odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, tak ve vztahu k posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Nevyšel dle žalobce při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo. Na základě shora uvedených skutečností považuje žalobce žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné a navrhuje, aby jej krajský soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, se kterou nesouhlasí, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a žalovaným učiněné závěry nemůže zpochybnit. Žalovaný ve svém vyjádření trvá na správnosti a zákonnosti svého rozhodnutí a odkazuje v něm na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a na poskytnuté údaje k podané žádosti. Při posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu vycházel žalovaný především z jeho výpovědí učiněných v průběhu současného i předchozího řízení a dále z informací, které shromáždil v průběhu řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Se všemi podklady měl žalobce možnost se seznámit. K novým skutečnostem uvedeným žalobcem, a sice že je náboženským vyznáním svědek Jehovův, odmítá proto jakékoli násilí a byl by z tohoto důvodu na Ukrajině vystaven pronásledování, žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že tato skutečnost byla žalovanému objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy. Je tedy pouze důsledkem žalobcova vlastního zavinění, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení a nejedná se tedy o novou skutečnost nebo zjištění, která nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Žalovaný proto neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl naprosto žádnou novou skutečnost, tím méně novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu. Stejně tak žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci na Ukrajině, která by odůvodňovala opětovné hodnocení žádosti

žalobce o mezinárodní ochranu a jeho obav z návratu na Ukrajinu a která by si vyžadovala vydání meritorního rozhodnutí ve věci, nezjistil ani žalovaný. Podle názoru žalovaného nebylo napadené rozhodnutí žalobou zpochybněno, proto ve svém vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Správní spis

6. Ze správního spisu a skutečností známých soudu z vlastní činnosti soud konstatuje, že dne 8. 9. 2014 podal žalobce svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Za důvod své žádosti uvedl, že byl důstojníkem armády SSSR a nyní by ho na Ukrajině považovali za dezertéra. V ČR žije mnoho let, zvykl si zde. Žádost o mezinárodní ochranu vidí jako možnost legalizace pobytu dle českých zákonů. Dalším důvodem tehdejší žádosti byl jeho špatný zdravotní stav. Na Ukrajině by se nemohl léčit. V rámci své žádosti uvedl, že do ČR přijel, neboť chtěl pryč z bývalého Sovětského svazu, chtěl získat legální doklady, práci a normálně žít. Jeho zdravotní stav je špatný. Kdyby se vrátil, myslí si, že by ho zastřelili. Lékař Zařízení pro zajištění cizinců Bělá Jezová v lékařské zprávě ze dne 8. 9. 2014 uvedl, že žalobce v ČR žije 20 let, u lékaře nikdy nebyl, přiznává chronický alkoholismus s podezřením na poškození jater, vážněji nestonal.
7. Rozhodnutím ze dne 24. 11. 2014, č.j. OAM -194/LE-BE02-P06-2014, rozhodl žalovaný, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona o azylu se žalobci neuděluje. Žalobce, zastoupen ustanoveným zástupcem, napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 11. 2014 včasnou žalobou podanou ke zdejšímu soudu. Rozsudkem ze dne 26. 10. 2015, č.j. 29Az 51/2014-63, Krajský soud v Hradci Králové žalobu jako nedůvodnou zamítl. Po prostudování správního spisu, s přihlédnutím k obsahu žaloby konstatoval, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobce byl v zemi svého původu pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, nebo že by mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Žalobce podal proti shora uvedenému rozhodnutí krajského soudu kasační stížnost, která byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2015, č.j. 6 Azs 254/2015-24 odmítnuta.
8. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 4. 2017, č. j. KRPA-134138/ČJ-2017-000022, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, zajištěn za účelem správního vyhoštění s dobou zajištění 90 dní a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková. Uvedené rozhodnutí bylo vydáno v návaznosti na pobytovou kontrolu prováděnou hlídkou Policie České republiky v Nemocnici Na Bulovce, kde byl žalobce od 10. 4. 2017 hospitalizován na protialkoholní záchytné stanici. Následně byl rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 20. 4. 2017, č.j. OAM-71/LE-LE05-LE05-PS-2017, ve smyslu § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a podle § 46a odst. 5 téhož zákona byla doba trvání zajištění stanovena do 6. 8. 2017.
9. Opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR podal žalobce dne 18. 4. 2017, týden po své hospitalizaci na protialkoholní záchytné stanici. V žádosti uvedl, že je Svědkem Jehovovým a snaží se žít dle Bible, a že žádá o azyl nebo dočasnou ochranu do ukončení občanské války na Ukrajině. Víra jej přiměla a pomohla mu k odchodu

z armády, do které v mládí z hlouposti vstoupil. S ohledem na svoji víru nepřijímá násilný způsob života a odmítá sloužit v armádě. S odvoláním na vyjádření prezidenta ČR v tisku prohlásil, že na Ukrajině je občanská válka. Dochází tam ke střelbě vojenských skupin (armády) na občany jen kvůli jiným názorům na uspořádání ukrajinské společnosti, k mobilizaci různých věkových skupin a kdykoli může dojít k celkové mobilizaci. Obává se toho, že pokud by se nyní na Ukrajinu po více jak 20 letech, s ruským přízvukem vrátil a nepřijal „jednostranný postoj“ dopadl by stejně jako asi 40 lidí v Oděse, kteří byli při pokojné demonstraci před pár lety upáleni pouze pro to, že měli „jiný“ názor. Sdělil, že dříve byli lidé jako on označováni na Ukrajině za sektáře a jejich schůzky byly zakázané. Je toho názoru, že v tomto směru se to na Ukrajině o moc nezlepšilo.

10. V rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu, žalobce dne 24. 4. 2017 uvedl, že se narodil na Ukrajině, v Sumské oblasti, je ukrajinské národnosti, vyznáním Svědek Jehovův, nezastává žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné strany ani organizace a není nijak politicky angažovaný. Je rozvedený, má dvě dospělé děti, na Ukrajině žil ve městě Luck, ve Volyňské oblasti. Z Ukrajiny do ČR odjel v roce 1996. Zdravotně je zcela v pořádku, nemá žádné zdravotní potřeby ani omezení. V minulé žádosti o svém náboženství nemluvil z toho důvodu, že potřebuje čas, aby získal důvěru k lidem a mohl o svém náboženství hovořit. Závěrem uvedl, že jeho situace se změnila v tom smyslu, že na Ukrajině se zhoršila a stále zhoršuje situace, ale není „schopen říct, v čem konkrétně se to změnilo.“ Jeho postoj je protiválečný.
11. V dodatku k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 4. 2017 uvedl, že se chce a vždy bude chtít vrátit na Ukrajinu a žít spolu se svými blízkými, ale že na Ukrajině je občanská válka. V mezích možností sleduje dění na Ukrajině a je přesvědčen, že pokud by se na Ukrajinu vrátil, musel by se účastnit násilí, hříchu, a proto podal žádost o mezinárodní ochranu – pochopil, že lidem se zbraní v ruce, střílejícím jeden na druhého, nedokáže bez újmy na svém zdraví vysvětlit, že se dopouští hříchu.
12. Dne 24. 4. 2017 bylo žalobci umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany (dále jen „seznámení s podklady“). Na žádost žalobce bylo seznámení s podklady provedeno v českém jazyce. Žalobci byla dána možnost vyjádřit se k podkladům, které nevyužil. Dle protokolu ze dne 24. 4. 2017 o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, který žalobce vlastnoručně podepsal, byl žalobce seznámen s těmito shromážděnými podklady:
 - žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 18. 4. 2017,
 - poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dle § 10 odst. 2 zákona o azylu ze dne 24. 4. 2017,
 - dodatek žalobce ze dne 24. 4. 2017,
 - materiály z předchozího řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vedeného pod č.j. OAM-194/LE-BE02-2014,
 - zpráva Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva – Zpráva o stavu lidských práv na Ukrajině, ze dne 9. 12. 2016,
 - zpráva Freedom House, Svoboda ve světě 2017 – Ukrajina, z ledna 2017,

- zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv na Ukrajině v roce 2016, ze dne 3. 3. 2017,
 - Výroční zpráva Amnesty International 2017 – Ukrajina, ze dne 22. 2. 2017,
 - Výroční zpráva Human Rights Watch 2017 – Ukrajina, ze dne 12. 1. 2017,
 - Ukrajina, Informace Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky – Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 24. 11. 2016,
 - zpráva České tiskové kanceláře „Ukrajinská ekonomika výrazně oživila, uvedl šéf statistiků“ ze dne 8. 2. 2017,
 - Ukrajina, Informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 103518/2016-LPTP, ze dne 3. 6. 2016 – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, ; Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí,
 - zpráva Amnesty International – Trest smrti, z dubna 2016
13. Poté, co byly žalobci předloženy dokumenty k seznámení, uvedl, že k informacím v nich obsaženým se nechce vyjádřit. Negativně odpověděl i na dotaz, zda chce navrhnout doplnění podkladů pro rozhodnutí. K dotazu pracovníka Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky, provádějícího pohovor, zda chce uvést ještě nějaké skutečnosti nebo nové informace, které by měl vzít správní orgán v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce uvedl, že již doplnil, takže už nechce nic doplnit.
14. Přesto zaslal žalobce žalovanému před vydáním napadeného rozhodnutí ještě jeden dodatek své žádosti o mezinárodní ochranu, a to ze dne 8. 5. 2017. V tomto stejně jako ve své žalobě uvedl, že se jako Svědek Jehovův cítí být napravenou částí společnosti. Jelikož žije ve společnosti, která je podle jeho slov neustále se měnící politická struktura, je součástí politických procesů. Současná bezpečnostní situace na Ukrajině mu znemožňuje bezpečný život na Ukrajině podle duchovně-nenásilných principů, s vírou v příchod Jehova ráje na zem. Od roku 2014 probíhá na Ukrajině občanský ozbrojený konflikt, situace se stále zhoršuje a to i díky ruským vojenským provokacím na území Ukrajiny. Roste počet obětí konfliktu. Vyvíjí se dle slov žalobce i situace ohledně služby v armádě a sankcí za její případné odmítnutí. Žalobce nezná žádný stát, kde by probíhala občanská válka, tento by vedl i vnější válečný konflikt a přitom uplatňoval neválečné principy ve společnosti. Z těchto důvodů žádá o udělení azylu nebo udělení dočasné ochrany na území ČR.
15. Dne 28. 7. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona o azylu nepřípustná a že se řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

V. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobu shledal nedůvodnou.

17. Z výše uvedeného je zřejmé, že nyní napadené rozhodnutí žalovaný skutečně vydal ve věci opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je přitom žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
18. Z dikce citovaného ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:
 - a. žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
 - b. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
 - c. takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
19. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016 – 24).
20. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86, uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 – 64, dle kterého „*podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.*“
21. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho

hmotněprávního postavení. Krajskému soudu zároveň není zřejmé, v čem má spočívat žalobcem (v žalobě zcela obecně) namítaná změna rozhodných skutečností na Ukrajině. Žalobce toto tvrzení blíže nerozvedl, ani jej nijak nedoložil. Ani z žalovaným shromážděných zpráv o zemi původu založených ve správním spise nijak nevyplývá, že by na Ukrajině došlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti žalobce z hlediska možných důvodů pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu podanými žalobcem ostatně nebyl nijak velký.

22. Žalobci byla rovněž poskytnuta dostatečná možnost uvést důvody, pro které novou žádost podal. Pohovor nebylo nutné s žalobcem vést, dle § 23 odst. 2 písm. b) zákona o azylu postačovalo, že žalovaný umožnil žalobci uvést tyto důvody písemně (viz také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2017, č. j. 6 Azs 66/2017 – 49). Žalobce mohl při poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dne 24. 4. 2017, důvody své žádosti dostatečně specifikovat. Žalovaný se dostatečně zabýval i důvody uvedenými v dodatcích k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 24. 4. 2017 a 8. 5. 2017, byť v rámci seznámení s podklady rozhodnutí, dne 24. 4. 2017, žalobce uvedl, že nechce uvést další skutečnosti nebo nové informace, které by správní orgán měl vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud nepochybuje ani o tom, že se žalobce reálně seznámil s podklady napadeného rozhodnutí a že nabízenou možnost doplnit tyto podklady výslovně odmítl.
23. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení. Žalovaný tedy v souladu se zákonem shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřípustnou a řízení zastavil.
24. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
25. S ohledem na výše uvedené krajský soud uzavírá, že v daném případě nebyly zjištěny žádné nové skutečnosti ve smyslu zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné věcné hodnocení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce a jeho obav z návratu na Ukrajinu a které by vyžadovaly nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci. Ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný v souladu s uvedeným ustanovením, zkoumal, zda žalobce neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti posuzoval pak žalovaný z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní

ochrany však takové nové skutečnosti nebo zjištění neobsahovala, proto o ní meritorně nerozhodl, ale řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi jeho původu žádnou novou skutečnost, která by nebyla bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany a současně by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. Žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR tak byla správně shledána nepřipustnou. Za daného stavu pak dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu bylo řízení v souladu se zákonem zastaveno. Žalovaný zároveň tyto závěry řádně odůvodnil, krajský soud neshledal, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné.

VI. Závěr a náklady řízení

26. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
27. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení [§ 103 odst. 1](#) s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. července 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení: J. L.

